

דברי משיח

ה'תשמ"ט

התוועדות ש"פ בא, ח' שבט

מכבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בלתי מוגה

יוצא לאור על ידי

„המכון להפצת תורתו של משיח“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ותשע לבריאה

ה' תהא שנת עצמות טובה

קט"ז שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתח דבר

לקראת ש"פ וארא – הננו מוציאים לאור "הנחה" ויומן מהתוועדות ש"פ בא, ח' שבט תשמ"ט (לפני שלושים שנה) – תדפיס מיוחד מתוך "דברי משיח – ה'תשמ"ט".

בתור הוספה, באו בסוף הקונטרס "פנינים" נבחרים מחלוקת הדולרים לצדקה ביום ראשון, ט' שבט ה'תשמ"ט (הר"ד המלא יתפרסם אי"ה בכרך השייך לתקופה זו). כמו"כ באו "פנינים" נבחרים מחלוקת הדולרים דיום ראשון, כ"ה איר תש"נ – בפרסום ראשון – מתוך סרט הקלטה ממהלך החלוקה (מתוך דברי משיח תש"נ ח"ד, שמכינים עתה לדפוס).

*

אודות המעלות שבסדרה זו, ואופן עריכת השיחות¹ והיומן² – ראה בארוכה ב"פתח דבר" ל"דברי משיח" ה'תשנ"ב חלק ראשון.

*

מבין שלל השיחות שנאמרו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במשך השנים תשי"י-תשנ"ב (ולפני כן), ת"ל זכינו שרובן ככולן נשמרו על הכתב או בהקלטה. אולם, עדיין ישנן ריבוי שיחות שטרם ראו אור מעולם, וזוה בקשתנו שטוחה כלפי ציבור אנ"ש והתמימים: אנא, מי שבידו הנחות ורשימות משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, וכן ר"ד בעת חלוקת השטרות לצדקה או "יחידות" וכיו"ב, ויומנים מ"בית חיינו" (ובמיוחד מהשנים תשמ"ח-תש"נ), שיואיל לשלחן למערכת ע"מ שנוכל לזכות בהן את הרבים.

ויהי רצון שע"י הדפסת ולימוד "דברי משיח", נזכה תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלימה, בהתגלותו המלאה והמושלמת של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. ויחזק השי"ת בריאותו ויתן לו אריכות ימים ושנים טובות ונעימות וחיים נצחיים, ויראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו, חסידיו ומכלל ישראל, וינהיג את כולנו מתוך בריאות, הרחבה ונחת, ובקרוב ממש יוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה, ונלמד תורתו של משיח מפיו של משיח צדקנו, שילמד תורה את כל העולם כולו, ומלך ביפיו תחזינה עינינו בהתגלות מלכותו לעין כל, תיכף ומי"ד ממש ממש, והיתה לה' המלוכה, אמן כן יהי רצון.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד !

"המכון להפצת תורתו של משיח"

ימות המשיח,
ר"ח שבט, ה'תשע"ט (ה' תהא שנת עצמות טובה),
קט"ז שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
ברוקלין, נ.י.

(1) השיחה הנוכחית נערכה ע"י שילוב ב' הנחות (ה"תוכן קצר" שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים", וה"ר"ד" שי"ל ע"י מערכת "פאקס א' שיחה"), ונוספו בה פרטים מה"השלמות" לשיחה המוגהת שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים" ו"ועד הנחות בלה"ק". לשלימות הענינים המבוארים בשיחה, יש לעיין בשיחה המוגהת (סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 199 ואילך).

(2) היומן נערך ע"פ מכתב א' התמימים מ"קבוצה" תשמ"ט (ותורנו נתונה לו על מסירתו לנו לפרסום) ויומנו של ר' א.ש. ש' מאן. וכאן המקום לבקש שכל מי שברשותו יומנים מבית חיינו משנת תשמ"ט, שיואיל לשלחם למערכת ע"מ לזכות את הרבים.

בס"ד. התוועדות ש"פ בא, ח' שבט ה'תשמ"ט

הנחה בלתי מוגה

— שיחה א' —

[כשנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות ניגנו מארש. אחרי שבירך על היין ניגנו "אוהב ה' שערי ציון"].

א. שבת זו היא השבת שלפני היאָרְצִיט של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשירי בשבט. והרי יום השבת הוא המכין והקובע ("שטעלט אָוועק") את העבודה וההנהגה בימי השבוע שלאחריו ("מיני' מתברכין כולהו יומין"¹), ועאכו"כ ימים מיוחדים.

וידוע שביום ההילולא מתעלית הנשמה באין ערוך לדרגתה הקודמת², ובפרט כשמדובר בנשמת נשיא הדור. ועוד – שע"י עליית נשמתו של הנשיא, מתעלים כל אנשי הדור, שהרי "הנשיא הוא הכל"³. ובפרט מצד הענין ד"טוב עין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל"⁴, שממשיך ונותן מעניניו לכל הדור, ועאכו"כ בנוגע לענין עיקרי שלו – עלי' שבאין ערוך.

והנה, נוסף על עצם עליית הנשמה, יש עילוי מיוחד בשנה זו – להיותה התחלת שנת הארבעים להסתלקות. ובארבעים שנה נעשה הענין (כפי שמצינו בשנת הארבעים לישראל במדבר) ד"נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואזניים לשמוע"⁵, ואמרו חז"ל⁶ "לא קאי איניש אדעתי דרבי' עד ארבעין שנין". וענין זה ישנו כבר לפני סיום שנת הארבעים, כדמוכח מאמירת כתוב זה ע"י משה כמה זמן לפני סיום הארבעים שנה. ומזה מובן גודל העילוי המיוחד שבשנה זו.

ולהוסיף, שגם תוכן פסוק זה קשור עם נשיא ישראל – משה רבינו, שהנהיג את ישראל במשך הארבעים שנה בהיותם במדבר⁷. וכן הוא בנדון דידן – ארבעים שנה מהסתלקות נשיא דורנו.

וכמו שבזמן משה הארבעים שנה היו קשורות עמו בתור נשיא וגם עם ממלא מקומו, כן הוא גם בנדון דידן. וכמדובר כמה פעמים⁸, שאצל נשיא דורנו היו שני ענינים: נשיא הדור, וגם ממלא מקומו ובנו יחידו של אביו כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, וכפי שנהג

(1) זח"ב טג, ב. פח, א.

(2) ראה דברי משיח – שיחת ש"פ שמות שנה זו ס"ב-ג (בנוגע לעלי' שע"י אמירת קדיש). וש"נ.

(3) פרש"י חוקת כא, כא.

(4) משלי כב, ט. וראה נדרים לח, א. זח"ג קל, רע"א.

(5) תבוא כט, ג.

(6) ע"ז ה, ב.

(7) תבוא שם, ד.

(8) ראה גם שיחת פורים תשי"א (שיחות קודש

(ברוקלין, תשנ"ט) ריש ע' 206.

(גם בזמן שלאחר הסתלקות אביו) בנוגע לכו"כ ענינים להתבטאות ("צו זיך אָפּרופּן") ולהתייחס על שם אביו, בהיותו ממלא מקומו.

ב. ומזה מובן, שבעמדנו בזמן סגולה זה של שנת הארבעים, ישנו עילוי מיוחד ב"והחי יתן אל לבו"⁹ בכל הענינים הקשורים ליום ההילולא, באופן ד"קא"י, שעומד וקיים "אדעתי דרבי" (אף שגם אז הרי הוא רבו, שלמעלה ממנו).

כך, שזה חודר בתוך כל כחות הנפש של האדם (כלשון הכתוב "לב . . ענינים . . אזניים")¹⁰, ונמשך במחשבה ודיבור ועד במעשה בפועל ש"המעשה הוא העיקר"¹¹, מעשה המיוסד על מחשבה ודיבור וכל כחות האדם.

ובפשטות: החלטות טובות בכל הענינים הקשורים עם יום ההילולא, ועם ציווי והוראות נשיא דורנו, ובכלל – הוספה בתורה ומצוות.

ובעמדנו ביום השבת, צריכים כל ענינים אלו להעשות מתוך עונג¹² ושמחה¹³ וכו', ועד בתכלית השלימות, כל חד לפום שיעורא דילי' ("איני מבקש . . אלא לפי כחן"¹⁴). ואפילו יותר מזה, דלהיות שזה קשור לנשיא דורנו, הרי כל אחד מקבל כחות נוספים להגדיל את ה"שיעורא דילי", עד שה"שיעורא דילי" של כל אחד הוא אחרת לגמרי ("גאָר אַן אַנדערער"), ועד לתכלית השלימות – מעין השלימות ד"כמצות רצונך"¹⁵ לעתיד לבוא.

ג. ובפרט שבשבת זו (שלפני ההילולא) קוראים את פרשת בא, שבה מסופר על גאולת ישראל ממצרים (החל מ"החודש הזה לכם"¹⁶, קרבן פסח¹⁷ וכו'). ו"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁸ – נפלאות גם בערך להנפלאות במצרים¹⁹, אבל מכל מקום הרי זה "כימי צאתך מארץ מצרים", כי גאולת מצרים היא היסוד והמורה-דרך והנתינת-כח לגאולתנו²⁰.

והרי נמצאים אנו כבר לאחר העלי' לתורה (שהוא מהמנהגים השייכים לשבת זו²¹), ולאחר קריאת התורה בציבור ובברכה לפני' ולאחרי', ברכה בשם ומלכות; נוסף על הברכות בתפילות שבת, כולל – בתפילת העמידה של תפילות ערבית ושחרית, וגם

תחשכח, בו אילך. המשך וככה תרל"ז (קה"ת, תשע"ג)
פיי"ז (ע' טו) ואילך. ועוד.
16) יב, ב.
17) שם, ג ואילך.
18) מיכה ז, טו.
19) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפו ואילך). וש"נ.
סה"מ תש"ח ע' 159. ובכ"מ.
20) ראה סה"מ שם ע' 164.
21) מכתב שבעה ערה 39 (בתחילתו).

9) קהלת ז, ב.
10) ראה גם שיחת ש"פ בא תש"נ (דברי משיח ח"ב ע' 208). וש"נ.
11) אבות פ"א מ"ז.
12) ראה ישעי' נח, יג.
13) ראה בעלותך י, י ובספרי עה"פ.
14) תנחומא נשא יא. במדב"ר פיי"ב, ג.
15) נוסח תפלת מוסף דשבת ויו"ט. ראה תו"ח ס"פ ויחי (צה [רלן], א. צו [רלז], ג-ד). אוה"ת ויחי (כרך ו)

תפילת מנחה שמתפללים לאחר התוועדות זו – שגם ברכות אלו (בתפילת העמידה) הן בשם ומלכות (גם ברכות הראשונות).

וכמבואר בבית יוסף²² ומובא בבאר היטב²³, ד"הגדול" הנאמר בתחילתו הוא (חשוב כמו) "מלכות", ו"כולהו – בתרא דראשונה גרירי".

וזה נעשה הכנה קרובה לגילוי "שמו הגדול" לעתיד לבוא²⁴, ששמו עצמו הוא גדול – "והיתה לה' המלוכה וגו'"²⁵, תיכף ומיד ממש.

[אחרי שיחה זו ניגנו "יחי אדוננו"].

– שיחה ב' –

ד. נוסף להעילוי המיוחד בשנה זו להיותה התחלת שנת הארבעים, ניתוסף גם זה שהיא שנת העיבור, "שנה תמימה"²⁶.

וכמדובר כמה פעמים בהתוועדויות האחרונות הענין בזה, וההוראה מזה במעשה בפועל – שזה צריך להביא לשלימות ותמימות בעבודת ה', שכל מעשי ועניני שנה זו יהיו בתכלית התמימות והשלימות; ועד באופן של עיבור, המוסיף חודש שלם – וכך צריך להתוסף גם בעבודת ה'. וכמדובר בארוכה במשך השנה.

ובנוסף להנ"ל – מיוחדת שבת זה להיותה שבת פרשת בא, שמלבד זאת שבה מסופר על גאולת מצרים וכו' (כנ"ל), הרי עוד זאת – שבסיומה (בשיעור החומש השייך ליום זה)²⁷ מדבר אודות מצות תפילין, שהיא מצוה כללית, עד ש"הוקשה כל התורה כולה לתפילין"²⁸.

ולהוסיף, שגם שיעור הרמב"ם היומי הוא בהלכות תפילין, ובסיומו (ע"ד סיום פרשתנו) כותב²⁹: "וכל הרגיל בתפילין מאריך ימים שנאמר³⁰ ה' עליהם יחיו". וזה מתאים להמדובר בסוף פרשתנו, שהוא גם שיעור חומש היומי.

ומכיון דאתינן להכי – כאן המקום לעורר עוד הפעם אודות ההשתתפות בלימוד שיעור היומי ברמב"ם (כהמנהג שנתפשט ללמוד ג' פרקים בכל יום³¹), אמנם באופן ד"בלי נדר", אבל לקיימו בכל יום, ובהחלטה תקיפה שבודאי תבוא לידי פועל ממש. וכן גם להשפיע על אחרים להשתתף בזה.

27 יג, ט; טז.

28 קידושין לה, א. וש"נ.

29 פ"ד הכ"ו.

30 ישע' לח, טז.

31 ראה לק"ש חכ"ז ע' 229 ואילך. ובכ"מ.

22 לטור או"ח סרי"ד.

23 לשו"ע או"ח שם. וראה גם ט"ז שם.

24 ראה תר"א שמות נ, רע"ג.

25 עובדי' א, כא.

26 בהר כה, ל. ערכין לא, א (במשנה). רמב"ם הל'

שמיטה ויובל פ"ב ה"ה.

ה. ומוכן, שבהתאם לדברי הרמב"ם הנ"ל (ש"כל הרגיל בתפילין מאריך ימים) – נמשכת אריכות ימים ושנים טובות לכאור"א מישראל בגשמיות בפשטות ממש, ועד שיכול להראות באצבע ולומר "זה"³².

וע"י "הרגיל בתפילין", נמשכות ברכות והשפעות אלו (של אריכות ימים) גם לכל בני ביתו, מתחיל מעקרת הבית. דאע"פ שבפשטות אינן מניחות תפילין בפועל, הרי מובן אמנם שלא חסר אצלן ההמשכות שע"י קיום המצוה ע"י ראש המשפחה.

וכשנותנים ליהודי גשמיות (ועאכו"כ חיים גשמיים), הרי הוא עושה מזה רוחניות, כפתגם רבינו הזקן³³ שהקב"ה נותן לנו גשמיות כדי שנעשה מזה רוחניות (ד"ע אובערשטער גיט אונז גשמיות מיר זאלן דערפון מאַכן רוחניות"). ועד"ז בעניננו, שהקב"ה נותן אריכות ימים וחיים טובים בגשמיות ומתוך בריאות הנכונה וכו', ויהודי עושה מזה חיים רוחניים, ומקשר את זה עם אמיתת החיות – הקב"ה, "מחי' חיים"³⁴, המשפיע חיים ע"י "תורת חיים"³⁵ – ע"י שמוסיף בכל עניני תורה ומצוותי, מתוך אריכות ימים בגשמיות,

כולל גם אריכות ימים לפי פירוש החסידות³⁶ – שזוכה ל"יום שכולו ארוך"³⁷, שגם מתחילתו הוא ארוך. וענינו מובן בפשטות לכאור"א בחייו הפרטיים: כשמתחילים את היום עם ענין של תוכן, הרי גם רגעיו הראשונים של היום הם ארוכים, להיותם ממולאים עם תוכן אמיתי של טוב צדק ויושר וכו', ועאכו"כ עם טוב אשר עליו אומרים "אין טוב אלא תורה"³⁸.

ו. וענין זה הוא בהדגשה יתירה בשבת זו שלפני יום ההילולא, שבה נעשית עלי' שלא בערך בבעל ההילולא, ועל ידו – בכל אנשי הדור. אלא העלי' באנשי הדור היא כפי שהם נשמות בגופים לאורך ימים ושנים טובות, ובזה גופא ניתוסף בהם בחיים גשמיים ורוחניים (אריכות ימים), עד באופן שלא בערך.

וע"פ הנ"ל מובן, שכאור"א מנצל הוספה זו בכל עניני טוב וקדושה, ובמיוחד – בקיום כל התקנות והמנהגים הידועים דיום ההילולא (שנדפסו במכתב ליום ההילולא הראשון³⁹), שכמה מהם שייכים גם בשבת זו, ובערב יום ההילולא, ועאכו"כ ביום ההילולא עצמו.

ועד"ז בנוגע לחיזוק בכל התקנות של בעל ההילולא, כולל לימוד שיעורי חת"ת: שיעור היומי בחומש, שעמו צריכים "לחיות" (כפתגם אדמו"ר הזקן שנמסר ע"י נשיא

(36) תו"א תולדות יח, סע"ד.

(37) ראה קידושין לט, ב. ושו"נ.

(38) אבות פ"ו מ"ג.

(39) אגרות-קודש אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ח"ד ע' קמב ואילך.

(32) ראה תענית בסופה. שמו"ר פכ"ג, יד.

(33) ראה "היום יום" כז טבת. כז אלול. סה"מ ה'ש"ת

ע' עח. אג"ק אדמו"ר מהורו"צ ח"ג ע' תקנ"ג. ועוד.

(34) יומא עא, א.

(35) נוסח ברכת "שים שלום".

דורנו⁴⁰); וממשיכים ענין זה גם בנוגע להשיעור בתהילים; וכן בשיעור תניא, כפי שנחלק ע"י נשיא דורנו לימי השנה [וגם (בחלוקה בפני עצמה) לימי "שנה תמימה", כשנה זו]. ועד"ז בשיעור היומי בספר רמב"ם (כנ"ל).

ועד"ז בנוגע להתקנות והגדרים שכאו"א מקבל על עצמו בפרטיות, ו"ידע איניש בנפשי" (אף שלפעמים אינו מגלה לאחרים את התקנה שקיבל על עצמו) – הרי בקשר ליום ההילולא שבו נעשית עלי' שלא בערך בכל בני הדור (כנ"ל) – יש להמשיך ולהוסיף ולהעלות בכל הנ"ל. והרי כשיהודי מקבל על עצמו עוד תקנה כו', ניתוסף בהאריכות של "יום שכולו ארוך", גם בתחילתו.

ונוסף להעבודה עם עצמו, הנה מצד אהבת ישראל יש להוסיף גם בההשפעה בכל הנ"ל על בני הבית, ועל כל הסביבה והשכונה ומושפעיו וכו'.

ז. ויהי רצון, שיהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"⁴¹ בתחיית המתים, ונחגוג ("מ'זועט פראווען") את שמחת ההילולא ביחד עם בעל ההילולא, כי יקום מיד בתחיית המתים, ותיכף ומיד ממש, עוד ביום שבת זה!

– והרי בני ישראל רגילים ביותר לניסים ומופתים כו' (אף שלפעמים "אין בעל הנס מכיר בניסו"⁴²). ולפעמים הרי זה נראה לאומות העולם בגלוי יותר מלבני ישראל (כנ"ל ש"אין בעל הנס מכיר בניסו") – שהם רואים בגלוי שקיום עם ישראל במשך כל הדורות הוא נס הכי גדול, דאף שבני ישראל הם כ"כבשה אחת בין שבעים זאבים"⁴³, או שבעים אריות⁴⁴ (ואומות העולם בעצמם יודעים מה הם זוממין לעשות לישראל...), אעפ"כ הם נשארים קיים!

ויתירה מזה – ישנן כמה ממשלות של חסד דאומות העולם המסייעות ועוזרות לבני ישראל, עד כאופן היחס של רועה צאן לכבשה האחת (בתכלית ההיפך של הנהגת זאב או ארי'), ולא רק בנוגע לדברים המוכרחים של בני ישראל, אלא גם בנוגע "לכבוד ולתפארת"⁴⁵ שלהם, להיותם "ממלכת כהנים"⁴⁶, וכמדובר כמה פעמים.

וכל זה – מתוך שמחה וטוב לבב.

[אחרי שיחה זו ניגנו את ניגון ההקפות להרלוי"צ ז"ל].

פ"י, יא.

44 ראה ירמ' נ, יז. זח"ב (רע"מ) קכ, סע"א.

45 ל' הכתוב – תצוה כח, ב. מ.

46 יתרו יט, ו. ראה זבחים יט, רע"א.

40 "היום יום" ב חשון.

41 ישעי' כו, יט.

42 נדה לא, א.

43 פסיקתא רבתי פ"ט. תנחומא תולדות ה. אסת"ר

– שיחה ג' –

ח. בהמשך להאמור לעיל אודות הנהגות הקשורות עם יאָרצייט, יש לתקן דבר שטעו בו ("וואָס מ'האַט פאַרגרייזט") (אף שכוונתם רצוי):

לאחרונה נהייתה הנהגה מוזרה, שישנם כאלו שמיד כשמתעוררת להם איזו שאלה, שולחים את השאלה לאדם אחר, ובזה מסתפקים, ותו לו. ועיי"ז – הוא חוסך מעצמו להתייגע לבד ("פאַרשפּאַרט ער אליין האָרעווען"), כי יצא ידי חובה בזה ששאל ותלה את הדבר בהשני, ואינו מנסה כלל לחשוב ולהתאמץ לפתור את השאלה בעצמו!

ועל זה אומרים לו: כאו"א יש לו להתייגע בכח עצמו, ואמרו חז"ל⁴⁷ – "יגעתי ומצאתי".

ואף ש"לא הביישן למד"⁴⁸, וצריך להיות "עשה לך רב"⁴⁹ וכו' – הרי זה לאחר שהתייגע בכח עצמו, ומצא את התירוץ שבכחו, הנה לאחר זה, בנוגע להענינים שאין בכחו לפתור בעצמו, אז חייב הוא לשאול השני, עד לקיים את הוראת המשנה – "עשה לך רב".

אבל מובן שהוראה זו ("עשה לך רב") היא "לתקוני שדרתיך ולא כו"⁵⁰ (ע"ד שמצינו בשליח) – לא ח"ו כדי לפטור את האדם מיגיעה בכח עצמו, כי אם אדרבה – לשפר ולהרחיב את ההבנה והשגה בחב"ד של התלמיד. אבל כאשר עיי"ז מפסיק להתייגע בעצמו ושולח מיד כל ענין להרב שלו, הרי זה היפך כל ענין התקנה.

אלא ביחד עם זה, יש לו הוראה לאידך גיסא: כאו"א, אפילו הגדול בשכל, יש לו ענינים שבהם זקוק להתייעץ עם אחרים, עד לענינים שאי אפשר לו לפתור בעצמו. ובפרט שתורה היא "ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים"⁵¹ – ולכן בודאי יש ענינים שצריכים לשאול אצל ה"רב". אלא הוראה זו עצמה ("עשה לך רב") היא חלק מעבודתו (ולא מעבודת הרב), שמוטל עליו לעשות רב לעצמו (והוראה זו נאמרה גם לגדולי ישראל).

ט. ומזה נשתלשלה עוד טעות:

אפילו בנידון שיש לשאול אצל הרב – ישנם טועים וחושבים שישאלו את שאלותיהם אצל מי שאינו בערכו. ולדוגמא: כשנתעורר שאלה בחומש אצל ילד "בן חמש למקרא"⁵² (ורוצה להיות "חכם" יותר) – יכול להיות קא סלקא דעתך אצל אביו, שבמקום לשאול את השאלה אצל המלמד של הילד (שלומד עמו מקרא), יש לפנות עם שאלה זו אל ראש ישיבה גדול! ולא עוד – אלא לדעתו הרי זו עלי' גדולה!

(50) כתובות פה, א. צט, ב. ובכ"מ.

(51) איוב יא, ט. עירובין כא, א.

(52) אבות פ"ה מכ"ב.

(47) מגילה ו, ריש ע"ב.

(48) אבות פ"ב מ"ה.

(49) אבות פ"א מ"ו. מט"ז.

אמנם, באמת אין זו עלי', אלא אדרבה – דמכיון שהראש ישיבה הוא שלא בערכו, והרי הוא עסוק בלימוד ענינים עמוקים ונעלים יותר (מלימוד המקרא עם בן חמש) – הרי זה נוטל זמנו של הראש ישיבה. וגם בנוגע להתלמיד – הרי זה חסרון, שהרי הראש ישיבה עסוק עתה בענינים אחרים, משנה וגמרא וכו' (אף שגם הוא למד מקרא בהיותו "בן חמש למקרא", וגם אח"כ כו'), ולכן יקח הרבה זמן עד שלראש ישיבה יהי' פנאי לעיין בשאלת הבן חמש ולתרצה; משא"כ המלמד דרדקי יתרץ שאלתו בקלות יותר ובזמן קצר יותר, נוסף להעיקר – שהתירוץ שלו יהי' בהתאם יותר להבנת הבן חמש, כי מלמד זה עסוק בלימוד המקרא עם בן חמש.

וזהו הסדר בלימוד התורה בכלל – בסדר והדרגה: "בן חמש למקרא", ורק אח"כ – "בן עשר למשנה"⁵², ורק אח"כ – "בן חמש עשרה לגמרא"⁵², ולכל סוג תלמיד יש מלמד שהוא בערכו דוקא.

ואפילו עכשיו, שלא ממתנינים ל"בן עשר למשנה" ו"בן חמש עשרה לגמרא", אלא מתחילים ללמוד ענינים של משנה וגמרא הרבה שנים קודם, ועד גם ענינים מפנימיות התורה (ולפעמים גם עם בן חמש, ועוד לפני זה), בענינים המתאימים ובאותיות המתאימות לו בערך שכלו (ורואים שמצליחים בזה) – הרי זה דוקא לפי ערכו, וע"י מלמד שעיקר עסקו הוא בלימוד עם תינוקות וכו'.

ולסיכום: לכל לראש – מוטל על כאו"א לעיין ולהתייגע בעצמו בכל השאלות שלו. ואפילו לאחר שהתייגע ואין לו תירוץ כו' – צריך לפנות למי שהוא בערכו, המתאים לתרץ שאלותיו באופן הכי טוב בשבילו.

ויהי רצון, שנעלה בידיעות "מחיל אל חיל", עד "יראה אל אלקים בציון"⁵³.

ועד שנזכה להזמן שיהי' "ולא ילמדו עוד איש את רעהו . . . כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם"⁵⁴, "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גוי"⁵⁵, בגאולה האמיתית והשלימה, ולמטה מעשרה טפחים.

[אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמח].

— שיחה ד' —

י. בין כל המנהגים בנוגע להיארציית (וכנזכר גם לעיל), יש גם ענין דלימוד תורת בעל ההילולא, כולל בהמשך ההילולא, ובפרט בפרק י"ט של ההמשך, המתאים לשנה

(55) ישעי' מ, ה.

(53) תהלים פד, ח.

(54) ירמ' לא, לג.

זו, שנת הי"ט (משנת תש"י) בפעם השני' (כי המאמר נחלק לכ' סעיפים או פרקים, ובכל שנה לומדים פרק אחד)⁵⁶.

ובנוגע לפועל: ביום ההילולא ילמד כל אחד את פרק י"ט דהמשך ההילולא (או עכ"פ חלק ממנו), ומה טוב – ללמדו ברבים (כידוע מעלת הלימוד ברבים)⁵⁷, ולא באופן ד"בד בבד ונואלו⁵⁸), ועכ"פ שנים בחברותא.

וע"פ דברי חז"ל⁵⁹ ש"יהיב פרוטה לעני והדר מצלי דכתיב⁶⁰ אני בצדק אחזה פניך", יש להקדים הלימוד עם נתינת הצדקה לעני (או לקופת צדקה), שע"ז יתוסף בהצלחת הלימוד (ואף שבגמרא נאמר כן בנוגע לתפילה ("מצליי"), מכל מקום מובן שכן הוא בנוגע ל"אחזה פניך" שע"י לימוד התורה)⁶¹.

וכמו כן בנוגע לשאר התקנות, כולל שיבחרו מי שיתפלל לפני התיבה ביום יו"ד שבת – שכל זה שייך ל"ריצוי רוב המנין" (כמ"ש אדמו"ר הזקן בקונטרס אחרון בסופו⁶²), או ע"י הגבאים, או "ז' טובי העיר"⁶³ וכיו"ב.

יא. ישנם גם אלו שזכו לקבל הוראות מכ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא פנים אל פנים, או ע"י מכתב, או ע"י הוראה בתורתו (ש"אנא נפשי כתבית יהבית⁶⁴).

ויש לעורר, אשר ביום ההילולא, הרי זה זמן המתאים להתבונן ולצייר ("צו אריינטראכטן זיך און מציייר זיין") איך שקיבל את ההוראות מנשיא דורנו בפעם הראשונה, על מנת לחזקן, וגם להוסיף בהן.

ובכל זה ניתוסף חיזוק ותוקף וכו' ע"י ההחלטה ברבים, כמבואר בארוכה בקונטרס "החלצו"⁶⁵.

יב. כאן המקום להציע, שאלו שהגישו משקה "המשמח"⁶⁶ [עבור סיומים בספר הרמב"ם, או פעולות הקשורות עם לימוד תורתו של בעל ההילולא וקיום תקנות בעל ההילולא, ובכלל – בעניני תורה ומצוות, הנמשכות מנותן התורה, עצמות ומהות] – יעלו למעלה, ויכריזו במה ואיפה המדובר, ויזמינו את כל הקהל כאן ויציעו להם שישתתפו בזה בגופם, ועכ"פ בנשמתם, וגם בממונם.

ח"א ע' עח-עט). שיחות: ש"פ מטו"מ תשמ"ז ס"א ובהערה 86; בדר"ח מרחשון שנה זו ב"יחידות" לתלמידי הישיבות.

(62) ד"ה הוכח תוכיח (קסב, ב).

(63) ראה מגילה כו, סע"א ואילך.

(64) שבת קה, א (כגירסת הע"י).

(65) פ"י (ע' 12. סה"מ תרנ"ט ע' סא).

(66) ס' שופטים ט, יג.

(56) ראה "פתח דבר" לד"ה באתי לגני תשכ"ח (סה"מ מלוקט ח"ב ע' רלח), ובהערה 2 שם.

(57) ראה אבות פ"ג מ"ו.

(58) ע"פ ירמ' נ, לו. ברכות סג, ב. תענית ז, א. מכות י, א.

(59) ב"ב י, א.

(60) תהלים יז, טו.

(61) ראה גם ד"ה ציון במשפט תשמ"ו (סה"מ דברים

וע"י עצם ההחלטה בדבר יתוסף באחדות ישראל, ע"י ההקדמה דקירוב הלבבות ואהבת ישראל, המבטל כל עניני פירוד (אפילו שמץ מנהו בלבד). וע"י ביטול סיבת הגלות⁶⁷ – יתבטל בדרך ממילא המסובב, הגלות.

ובפרט לאחר שכבר "כלו כל הקיצין"⁶⁸, הרי בודאי שמישח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד ממש – עוד לפני בוא זמנן של מסיבות והתוועדויות הנ"ל.

ומה גם שההחלטה הטובה ביום השבת (ש"מפקחין על צרכי ציבור בשבת"⁶⁹), הן בנוגע למסיבות והתוועדויות, והן בנוגע לכל עניני העבודה האמורים לעיל, פועלת כבר את ה"שכר" דענינים אלו, מכיון שנחשב כמו שכבר נעשה בפועל⁷⁰.

ועד שזוכים לשכר האמיתי – הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, למטה מעשרה טפחים, תיכף ומיד ממש.

[אחרי חלוקת המשקה התחיל לנגן "והריקותי לכם ברכה".]

— שיחה ה' —

יג. "מפקחין על צרכי ציבור בשבת", כולל גם שבת הבאה – חמשה עשר בשבט, ראש השנה לאילנות⁷¹.

ויש להציע, ובהקדמה:

ביום זה ישנם כו"כ מנהגי ישראל (ו"מנהג ישראל תורה היא"⁷²), כולל גם – אכילת פירות, ובפרט משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל⁷³. אמנם – בכלל לא מציינו שאכילת הפירות תתקיים דוקא ברבים, כי אם שכל אחד עושה לעצמו, בביתו הפרטי, עם בני ביתו (או חוג מצומצם) בתוך הסעודה וכיו"ב.

אבל, להיות ששנה זו היא "שנה תמימה" ושנת העיבור, וגם התחלת שנת הארבעים להסתלקות נשיא דורנו (כמדובר לעיל), ובשנה זו חל ט"ו בשבט ביום השבת – מציעים – ובבקשה לפרסם בקשה זו בכל מקום ומקום:

ביום שבת קודש הבא, חמשה עשר בשבט, תערכנה התוועדויות בכל מקום ומקום – התוועדות כללית, או עכ"פ התוועדות ציבורית, "ברוב עם"⁷⁴ (נוסף להתוועדות עם אנשי ביתו).

הי"א. ה' מע"ש פ"א ה"ב.

72) ראה תוד"ה נפסל – מנחות כ, ב. רמ"א י"ד
שע"ר ס"ד. שר"ע אדה"ז או"ח ס"ס קפ. סתצ"ד
ט"ז. ועוד.

73) ראה מג"א או"ח סקל"א סקט"ז. השלמה לשו"ע
אדה"ז (להר"ג מדובראוונע) שם ס"ח. ובכ"מ.

74) משלי יד, כח.

67) ראה יומא ט, ב.

68) סנהדרין צז, ב.

69) ראה שבת קנ, א. טרשו"ע (ודאדה"ז) או"ח שש"ו
ס"ו (סי"ב).

70) ראה שו"ע או"ח סתקע"א ס"ג. תענית ח, ב.

71) משנה ריש מסכת ר"ה. רמב"ם ה' תרומות פ"ה

ובעת התוועדויות אלו – יקיימו גם מנהגי יום ט"ו בשבט: אכילת פירות וכו' (נוסף לקיום מנהגים אלו בביתו הפרטי, עם האווירה ה"ביתית" ("היימישקייט") שבביתו כו').

וכמובן – לדבר וללמוד דברי תורה בעת ההתוועדויות (וכמאחז"ל⁷⁵ ש"האדם עץ השדה⁷⁶ קאי על תלמיד חכם, ומצינו ג"כ שהפירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל נמשלו לתורה⁷⁷), וגם יקבלו החלטות טובות בכל עניני תורה ומצוות.

וכן יעשו בכל מקום ומקום, ועאכו"כ בארצנו הקדושה (הקשורה במיוחד עם פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל, ושם הוא עיקר הענין של ראש השנה לאילנות), וכן ב"עיר הבירה" דנשיא דורנו, ובכל מקום ומקום ששם נמצאים יהודים, שעל כל אחד מהם נאמר "כי האדם עץ השדה" – כי תפקידו של כל אחד הוא "לצמוח" ("צו שטייגן") ולהוציא פירות – "מאי פירות" . מצוות⁷⁸, ולהשפיע כן על אחרים (באופן של "יוסף" – "יוסף ה' לי בן אחר⁷⁹", ומתוך שחוק ושמחה – יצחק).

וככל הענינים ש"ברוב עם" שצריכים הכנה מבעוד מועד, על כן יש להתחיל בהכנות מיד.

יד. בכדי לקשר ולהתחיל בענין של מעשה בפועל תיכף ומיד, ולהוסיף הצלחה בכל זה – יאמרו עתה "לחיים", שזה יוסיף חיים וחיות בכל הנ"ל, ובפרט שישנו גם החיים ואריכות ימים ע"י "הרגיל בתפילין" (כנ"ל ס"ד-ה).

וביחד עם זה, גם ינגנו ניגון של שמחה – הניגון "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו", לאחר קבלת ההחלטות הטובות בכל הענינים הנ"ל, כולל ובמיוחד – הענינים הקשורים עם יום ההילולא, ובכל התקנות וכו', כמדובר לעיל.

ויהי רצון, שעוד בשבת זו, שבת פרשת בא, שבה מדובר אודות גאולת מצרים, ש"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" – נזכה לביאת משיח צדקנו.

והעיקר – בין אם זוכים בין אם לאו ("צי מ'איז יע זוכה צי מ'איז ניט זוכה") – שתבוא בפועל הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ו"שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" תיכף ומיד ממש (שהרי כבר "כלו כל הקיצין"), ביום זה עצמו, ואח"כ נערוך "סעודתא דדוד מלכא משיחא"⁸⁰, וממילא כבר נהי' בארץ הקודש לחגיגת ("פראווען") ראש השנה לאילנות, ובירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, בבית הקדוש – בית המקדש השלישי, ובקודש הקדשים, ותיכף ומיד ממש.

(79) ויצא ל, כד.

(80) ראה סידור האריז"ל כוונת הברדלה ומו"ש. פע"ח שער (יח) השבת ספכ"ד. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 489 הערה ד"ה מוצאי שבת-קודש.

(75) תענית ז, א.

(76) פ' שופטים כ, יט.

(77) ראה של"ה פו, ב.

(78) סוטה מו, סע"א.

[אחרי שיחה זו הורה כ"ק אדמו"ר שליט"א לש"ץ שי' לנגן "יהי רצון . . שיבנה ביהמ"ק". אח"כ התחיל לנגן "ניעט ניעט ניקאָוואָ". אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:30].

יומן

וכ"ק אדמו"ר שליט"א מחא כפיו הק' לעבר הילדה של סלאווין תחי' ולעוד ילדה לימינו, ואח"כ המשיך למחוא כפיו לכל הכיוונים בחוזק רב, והשירה היתה בשמחה רבה.

בשיחה ב' דיבר אודות שיעור חומש היומי אודות מצות תפילין, וקשר זאת לשיעור רמב"ם היומי בסיום הלכות תפילין, ובהמשך לזה הורה להתחזק בכל עניני בעל ההילולא, כולל שיעורי חת"ת ורמב"ם. בסיום השיחה דיבר אודות תחיית המתים, והתבטא באומרו שבנ"י כבר רגילים לניסים, ועד שזה ניכר גם לאומות העולם כיצד ה"כבשה אחת" נשארת קיימת במשך שנות הגלות, ועד שאומות העולם מסייעים לבנ"י.

אחרי שיחה זו ניגנו את ניגון ההקפות להרלו"צ ז"ל, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד מעט בראשו הק' לפי קצב הניגון. בתנועה הידועה סימן לחזור עלי' 10 פעמים.

בשיחה ג' דיבר על כך שיש אנשים שאינם משתמשים בשכלם, אלא בכל דבר קשה הולכים לשאול אצל השני, ואע"פ שצ"ל "עשה לך רב", זהו דוקא כאשר מתייגע בעצמו והרב רק מרחיב את ההבנה שלו. וכן "בן חמש למקרא" אינו צריך לשאול ראש ישיבה פשט בחומש, כי הראש ישיבה אינו מונח

יום שבת קודש פרשת בא,

ח' שבט

כ"ק אדמו"ר שליט"א ירד להתוועדות בשעה 1:30, כשהקהל מנגן ניגון מארש. אחרי שברך על היין' ניגנו "אוהב ה' שערי ציון", אך לא היתה שום תנועת עידוד.

בשיחה א' דיבר על התחלת שנת הארבעים מיום ההילולא, שאז "נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואזניים לשמוע", ו"קאי איניש אדעתי דרבי". בין הדברים השווה בין ארבעים השנה של משה במדבר שהיו קשורות גם עם ממלא מקומו (יהושע) לאופן הנהגת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ שנהג להתייחס על שם אביו בהיותו ממלא מקומו. בהמשך הזכיר אודות המנהג לעלות לתורה בשבת שלפני יום ההילולא.

אחרי שיחה זו ניגנו "חיילי אדוננו"²,

1 א' התמימים רשם כאן ביומנו: שמעתי כאן משני אנשים שכ"ק אדמו"ר שליט"א לא עושה קידוש. והראיות: א) כשמביט בסידור זה פתוח לסדר סעודה שלישית; ב) אינו מתרומם לפני הברכה (כפי שנוהג כשמקדש להתרומם ב"על כן כו"ם"); ג) אינו שותה רוב כוס (כפי שנוהג כשמקדש) אלא טועם מעט. ואמרים שבפועל מקדש כ"ק אדמו"ר שליט"א בחדרו הק' לפני ההתוועדות.

2 לפי א' היומנים ניגנו רק את הניגון ("חיילי אדוננו") בלי מילים.

בענין הזה אלא בענינים נעלים יותר, ועליו לשאול את המלמד שלו שיוכל לענות בזריזות ובקלות יותר.

אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמח, וכ"ק אדמו"ר שליט"א לא עווד.

בשיחה ד' עורר אודות לימוד פרק י"ט מהמשך "באתי לגני", ולהתחזק בכל הוראות בעל ההילולא, כולל ההוראות הפרטיות שכ"א קיבל בעצמו. בסיום הזכיר אודות חלוקת המשקה.

אחרי שיחה זו התקיימה חלוקת המשקה, ואחרי החל לנגן "והריקותי לכם ברכה", ועווד כמה פעמים בהנפת ב' ידיו הק' (לסירוגין) בחוזק.

בשיחה ה' הורה לערוך התוועדויות בשבת הבאה, חמשה עשר בשבט, ולאכול פירות משבעת המינים, וסיים בהוראה לומר "לחיים" ולשיר "שיבנה

ביהמ"ק".

אחרי שיחה זו הורה לחזן ר' משה שי' טלישבסקי לנגן "יהי רצון... שיבנה ביהמ"ק", ומיד בהתחלה עווד בידו הימנית הק', והמשיך לעווד כמה פעמים.

בעת הניגון אמר כל הקהל "לחיים", ואח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאָוּאָ".

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

[יצויין שבהתוועדות זו לא הי' ביאור בפרש"י, וכן לא הי' מאמר (אף שרבים קיוו לאמירת מאמר "באתי לגני" כמידי שנה בשנה), אף שהזכיר אודות לימוד פרק י"ט מהמשך כנ"ל].

ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:30.

ר"ד מחלוקת הדולרים

פרקש מירושלים, וכ"ק אדמו"ר שליט"א בירכו: "בשורות טובות, הצלחה רבה".

אחרי שהלך, קרא לו כ"ק אדמו"ר שליט"א בחזרה ונתן לו דולר נוסף באומרו: "זאָל זיין השתתפות אין די דרוקן פון אייערע ספרים. איר זיינט פרקש וואָס דרוקט די ספרים?".³

הנ"ל השיב בחיוב, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אין די הלכות הצריכות! בשורות טובות".⁴

יום ראשון, ט' שבט תשמ"ט

• הריל"ג הציג את הרב חיים לייב שי' כ"ץ – רב קהילת סרדהלי בבורו פארק, והלה הודיע אודות פתיחת בית מדרש חדש.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "בשעה טובה ומוצלחת, ס'זאָל זיין די התחלה. באַ אונז האַלט מען אין זאָגן 'ופרצת', וסיים (בחיוך): "זאָל זיין 'ופרצת'!".²

• הריל"ג הציג את הרב יקותיאל שי'

(3) = "שיהי' השתתפות בהדפסת הספרים שלך. אתה פרקש שמדפיס את הספרים?".

(4) = "בהלכות הצריכות! בשו"ט".

(1) = "בשעתומ"צ, שזו תהי' ההתחלה. אצלנו תמיד אומרים 'ופרצת'".

(2) = "שיהי' 'ופרצת'!".

• לא' שביקש ברכה עבור בתו שירדה מהדרך אמר: "זי זאלט טאן אַ שידוך, וואָלט דאָס ניט שאַטן זי וועט חתונה האָבן מיט אַ פרומער בחור, און דאָס וועט העלפן אין אַלע זאַכן. זאָל זיין גוטע בשורות!"

• לא' ששאל בענין מסויים ענה: "איך האָב געענטפערט אַז די זאַכן דאַרף מען זיך מיישב זיין מיט די וואָס זיי זיינען עוסק בשטח זה, און זיי ווייסן וואָס פאַר אַ הצלחה איז שוין אין דערויף, אין דעם שטח, ממילא ווייסן זיי וואָס מ'דאַרף ממלא זיין. זאָל זיין בשורות טובות, בהצלחה רבה, אַ פריילעכען יו"ט!"

(8) = "שהיא תעשה שידוך, זה לא יזיק אם היא תתחתן עם בחור דתי, וזה יעזור בכל הענינים. שיהיו בשו"ט".

(9) = "עניתי שענינים אלו צריכים ליישב עם אלו העוסקים בשטח זה, והם יודעים איזו הצלחה כבר ישנה בזה, בשטח זה, ממילא הם יודעים מה צריך למלאות. שיהיו בשו"ט, בהצלחה רבה, יו"ט שמח".

יום ראשון, כ"ה אייר תש"נ

• א' עבר עם בנו באומרו שביום שישי ה' בתאונת-רכב (ל"ע).

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "נו, אָבער ער איז דאָך דאָ!"⁵
הנ"ל: ב"ה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "במילא וועט ער פאַרגעסן אויפן עקסידענט, און וועט מוסיף זיין בלימוד התורה. ער לערנט חסידות אויכעט? ווי אַלט איז ער?"⁶

הנ"ל אמר שהוא בן 11, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "עלף יאָר, זאָל ער לערנען דעם שער בלאַט פון תניא. זאָל זיין בשורות טובות!"⁷

(5) = "נו, אבל הרי הוא כאן!".

(6) = "במילא הוא ישכח על התאונה, ויוסיף בלימוד התורה. הוא לומד חסידות ג"כ? בן כמה הוא?"

(7) = "11 שנה, שילמד את דף השער של תניא. שיהיו בשו"ט".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לז"נ

זקן חסידי חב"ד, משפיע בישיבת "אהלי תורה"

הרה"ח הרה"ת ר' מנחם מענדל

בהרה"ח ר' אלחנן דוב הי"ד

ע"ה

מאַרְאָזאַוו

נלב"ע ר"ח שבט ה'תשע"ח

ו"הקיצו ורננו שוכני עפ"ר" והוא בתוכם,
בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

חיילי בית דוד

תלמידי התמימים השוהים
ב-770 – בית חיינו – בית משיח
להצלחה רבה ומופלגה בכל עניניהם
מתוך הרחבה ומנוחת הנפש
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ובפרט בהענין הכי עיקרי שהזמן גרמא
בקבלת פני משיח צדקנו – כ"ק אדמו"ר שליט"א
יחד עם כל בני ישראל שליט"א בכל מושבותיהם
תיכף ומי"ד ממ"ש, נאוו!

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר
יה"ר שיראה רוב נחת מתלמידיו,
חסידיו ושלוחיו ומכלל ישראל
ותיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר
בקיום נבואתו העיקרית – בשורת הגאולה –
"לא לתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא"
ובעגלא דידן יתגלה לעין כל
ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו מי"ד ממ"ש ממש!